

Uá, hrát my neumíme

Uá, zpívat taky ne

Uá, my ani neladíme

Uá, JEŽÍŠMARJÁ

ANČA BAND

Po nějakém čase, kdy jsem byl díky pracovní neschopnosti, a naopak mimořádné sací schopnosti prakticky nepolapitelný, došlo k významné historické události, kdy mě našrot zmoření členové Ančabandu dostihli našrot zmořeného na taneční zábavě v Poli. Tam jsme upekli moji nominaci do blatenského týmu populárních násosků, kterouž jsem, už jen pro slibnou perspektivu člena s nejnižší spotřebou, s povděkem přijal. Kulturní úroveň národa jsem se tedy jal plundrovat pod jejich vlajkou a s radostí hodil za hlavu vše, co mě ještě svazovalo s temnou strakonickou minulostí.

Jelikož se změnou kapely do mých příběhů vstoupí řada nových postav, pokusím se ty nejdůležitější z nich alespoň stručně charakterizovat. Vedoucím orchestru Ančaband je Mlha. Tento drobný rtuťovitý chlapík prošel se svojí baskytarou pěknou řádku kapel a nikdo by už nedokázal spočítat vystoupení, kterým dodal svými říznými tóny patřičného lesku. Svým zaměřením, univerzálností a schopností hrát při čtyřech promile ze spaní je nepostradatelným zábavovým basákem. Stěžejním tandemem kapely je pak jednovaječná dvojice Datel - Strakapoud, kteří jsou i autory našeho vlastního repertoáru. Oba působí navíc v celé řadě jiných oblastí. Zatímco Datel si přivydělává jako hostinský, Strakapoud je význačný fotbalista a magor. Ve všech těchto mimohudebních koníčcích dosahují oba bratři pozoruhodných výsledků. Za bicími se v popisovaném období činí Bárty, nejzdatnější člen týmu. Při interpretaci písně "Buráky" je mu jeho umění k ničemu, proto zahořkl a věnuje se undergroundu ve skupině Bumble Bee. Není vhodné v jeho blízkosti chválit Ančaband. Jeho předchůdcem na postu bubeníka bylo Prase. Prase udivuje okolí svérázným životním stylem, který se rozhodně nezříká jakýchkoli radovánek, které nám skýtá bytí pozemské. Někdy však příliš okatě upřednostňuje kvantitu rajských potěšení nad jejich kvalitou, k čemuž se patrně váže i jeho jméno. Posledními členy umělecké sekce jsou perly, které jsem si záměrně nechal na konec. Jsou jimi naše zpěvačky Evča a Mirča, o kterých můžu říci jen to nejlepší. Toho nejlepšího však moc není. Vedoucím technické sekce je zvukař Bandaska, muž který miluje pořádek, klid a fernet. V Ančabandu našel seberealizaci zejména pro zálibu č.3. Nesmím zapomenout ani na p. Brouška, který jako jediný z týmu bedňáků prošel vším s námi.

Bude asi nutné zdůraznit ještě jeden fakt, který se jako červená nit táhne mým vyprávěním, a to, že v městě Blatné se chlastá způsobem, jaký jsem nikde jinde neviděl. Při četbě je třeba toto mít stále na zřeteli. Mohlo by se vám totiž stát, že mě začnete podezírat ze lži. Pokud jste přesvědčeni, že něco takového není možné, neváhejte a navštivte některý z podniků, o kterých bude řeč. Nádraží, ubytování a krematorium je v místě.

Ještě o něčem se musím zmínit. A to o Štajnerovi. Na toto jméno pozorný čtenář také narazí. Kdo je to vlastně Štajner? Štajner je bytost, která vznikla na podkladě snadno zaměnitelných výkonů tří pánů se stejnými přezdívkami - tří Štajnerů. Při vyprávění nových a nových zážitků, které "Štajner zase vyved", vznikal postupně chaos o koho vlastně šlo, takže byl vytvořen jakýsi univerzální Štajner, který nese zodpovědnost za své otce. Přitom pouze jeden ze Štajnerů je alkoholik! (Zbylí dva jsou notoričtí alkoholici...) Náš Štajner působil jako hudebník v Plzeňské opeře. S ostatními umělci tam vytvořili příjemný kolektiv a pospolu chodili nasávat. Jednoho dne byl Štajner jmenován učitelem v hudební škole v Blatné. Byl z toho zoufalý a neví se se strachoval, že v jeho novém působišti se možná vůbec nechlastá. Toho nevlídného pondělního rána, kdy vystoupil v Blatné z lokálky a zkusmo nakoukl do restaurace "Jubileum", mohl své obavy směle smést ze stolu. Spatřil totiž scénku dobře se rozjízďejícího blatenského dopoledne. Na pípách výčepního pultu stál prošedivělý pán intelektuálního vzezření a hrál na saxofon sólo. Tato činnost mu v žádném případě nebránila v tom, že chcal na svoji společnici, která pro změnu vězela prdelí ve dřezu na mytí püllitrů... Jsem tu dobře, pomyslel si Štajner a dal se do mnohaleté náročné činnosti, jejíž odlesky se vám místy pokusím přiblížit. Zatím si připomeňme "Gejzu Gerendáše", který mi celý večer na taneční zábavě sugeroval, že jsem vypečený hudebník. To byl Štajner...

Dnešní večer strávím v Blatné. Docela se už těším, až opustím mezinárodní kolektiv naší slévárny. Úroveň některých spolupracovníků je zde skutečně obdivuhodná. Tak např. pan Kanalosz brzdí úsilí kolektivu svým analfabetismem. Když nedávno mistr tohoto borce pověřil úkolem, při jehož plnění bylo nutno prokázat schopnost rozpoznat číslici dvanáct, splakal hořce nad výdělkem. (He, čo ja vjem, ako vyzerá taká dvenáska, aha?) Nepomohlo ani namalovat mu inkriminované numero na kus papíru. (He? Veď sú všetky rovnaké!) V řešení zapeklitého problému mu nebyl schopen pomoci ani jeho spoluobčan pan Bandura. Ten byl ostatně od počátku podezřelý tím, že si v kantýně kupoval rohlíky způsobem: „He... kolko... něvjem, no dávajte, povjem dost!“ Zato pracovnice ukrajinské státní příslušnosti, které se pyšní absolvováním SŠE 55, počítají výborně... Nemám sice iluze o schopnostech některých jedinců z Ančabandu, ale tohle by se u nás přece jen stát nemohlo. Díky plzeňskému Staropramenu pozná bezpečně dvanáctku i Strakapoud.

Značně poznamenaný zážitky ze zaměstnání, navštívil jsem krátce bydliště a vyrazil fidlat do Blatné. Byl sice čtvrtek, ale drsné poměry malebného městečka neznají všedního dne. Tentokrát kterýsi zoufalec přesvědčil kolegy, že to právě, co jejich pracovní kolektiv potřebuje k vytvoření důstojné atmosféry podnikového večírku, je právě umění naší skupiny. Šéfdirigent

Mlha mu to patrně nedokázal vymluvit, a tak to tedy mají. Podobné akce hraje ovšem pouze elitní výběr: Mlha, Strakapoud a moje maličkost. Datla jsme totiž odhalili jako příživníka, zatímco Bárty prohlásil, že si s hudebními analfabety nehodlá kazit poslední zbytky pošramocené cti. Děvčata též k účasti na našich akcích nenutíme. Jestliže mohou volně poletující části restauračního inventáře naše obličej a nástroje pouze vylepšit, ...tak jejich ne.

Jelikož bylo sychravo, zavrhl jsem cestu vlastním dopravním prostředkem a rozhodl se cestovat autobusem. Od nás do Strakonice se spoj dokodrcal s patnáctiminutovým zpožděním. Tím pádem mi ujel zábořský autobus do Blatné, který zas jel o pět minut dříve.

Naštěstí ale přijel jiný autobus s nápisem Blatná. Ten pro změnu jel pouze do Sedlice, ale zato nebyl v žádném jízdním řádu. Nesešli se tím pádem žádní pasažéři, což šoféra evidentně rozladilo. Dělal tedy svoji přízeň mezi mě a svoje kolegy, se kterými hovořil vysíláčkou. Můj otřesený názor na dopravní podnik se poněkud vyjasnil, když mi, po zvlášť nesrozumitelné sérii šumů a praskotu sdělil, že autobus ze Sedlice do Blatné mi pojedede asi pět minut po našem příjezdu. „Už je ve Škvořeticích“, holedbal se sebevědomě, „to ti to vyšlo!“ Pak mě vysadil na sedlické návsi. Po hodinovém čekání se do mě začala dávat zima a rozhodně jsem onoho pána nevelebil. Autobus nicméně dorazil. „Blatná, Blatná...“, ševelily moje promodralé rty prosebně, když jsem pronikl do vozu. Šofér se počal omlouvat, že kamsi zapadl a radil, abych počkal na „Pražák“, že jede za pár minut. On prý opět určitě zapadne. Blbec nepoučitelný, nechal jsem se opět přesvědčit. „Pražák“ skutečně za pár, asi čtyřicet pět minut přijel. Úctyhodný hlouček Sedlických se nahrnul ke dveřím, puzen touhou po suchu a teple, neboť venku začínalo lít. Nebylo nám to však dopřáno bez komplikací. Řidič otevřel dveře a z kapitánského můstku mohutným hlasem varoval: „Postupujte pomalu a po jednom, mam tady počítač a neumím s ním zacházet!“ Během dalších dvaceti minut, kdy se metodou ENTER - BLBOST - RESET propracovával k programu, umožňujícímu výdej jednoduchých jízdенок ze Sedlice do Blatné, začalo hustě pršet. Nakonec mi však byla vytožená jízdenka přece jen vydána a když pomínu útrapy, způsobené mi jakýmsi sportovcem a jeho unikátně neforemným vakem, dorazili jsme šťastně do Blatné. Byl jsem promrzlý, hlášení o počítači na palubě si pevně předsevzal, že spolupráci s takovou firmou omezím na minimum. promoklý a cloumal se mnou vztek, že vinou své důvěry v podnik šílenců přicházím pozdě. S pocitem úlevy jsem vyběhl do lžák a při známém šoferově hlášení o počítači na palubě si umínil, že s tímto podnikem šílenců omezím spolupráci na minimum.

Spoluhráče se mi naštěstí podařilo nalézt celkem v pohodě, a to dokonce částečně střízlivé, na místě určení. Příjemně mě překvapilo i jejich sdělení, že během večera nám přijdou vypomoci i někteří další členové souboru. Po příčinách dnešní akce jsem se vůbec nepídil, ani mně nezajímalo, který nadšenec si nás vlastně zjednal. V poslední době mi ty neustálé okruhy: Beránek, Lev, Rychta, Tržiště, Bar... splývají v jeden gigantické kolotoč.

Osazenstvo v lokále vyhlíželo kolem osmé kultivovaně. Dámy rozhodně nepůsobily dojmem obyvatelk Blatné a ani nikdo z pánů neměl dosud poblitý smoking. Jenže já věděl své... Hned první bod programu, a to pohoštění členů souboru vybranými lahůdkami, naši hostitelé nezvládli. Ne, že by na nás škudlili, to ne, ale pro Anču toho rostě bylo málo. Jenže nikomu z nás to nevadilo. Byla to ovšem samozřejmě jen a jen jejich vina, že bohatě prostřené švédské stoly, původně určené pro ně, vzaly za své. Neváhal bych s průměrem, že po našem dokonalém nasycení vypadaly jak tábořiště divokých sviní.

Ke klidnému průběhu večera nepřispěl bohužel ani německý řidič kamionu, dorazivší ve stopách nic netušící Evči. Jednak z něj ve vydatných cákancích odkapával šmír, který rozhodně neprospl garderoabám několika dam, s nimiž mimoděk uzavřel Freundschaft, jednak posléze značně rušil naši hudební produkci nelidským chrápáním zpod fíkusy, kde vyhledal odpočinek. Nicméně Evu jsme uvítali s radostí, neboť jako jediný člen souboru umí zpívat.

Na podobných večírcích nesmí chybět specifický druh vola, který asi do poloviny večera projevuje přízeň umělcům, po kýženém zežráníse začíná však být nebezpečný. Tentokrát se této role ujala postarší dáma blíže nepopsatelného zjevu. O pauze dovrávorala tanečními krůčky do naší blízkosti a počala tichounce. avšak úděsně vít jakousi táhlou melodií, která by např. pářící se vorvané přivedla bezpochyby do vytržení Ne tak nás! My otřelí hospodští muzikanti věděli své. Byla tu žádost o píseň na přání.

Z tak hrozného maléru se nedá rozumně vybruslit. Najednou se na vás dívají přioopilá očka, pacičky objímají ramena a celé to škemrá o zahrání písně. V devadesáti devíti procentech případů se jedná buď o totální hovadinu (Chytili sprajera), v lepším případě pak o naprosto neznámou trampskou píseň z padesátých let. To znamená věc pro nás hudební ignoranty- zcela nehratelnou. Cokoli žadateli vysvětlovat je úplně, úplně, úplně k hovnu. Ožrala je prostě posedlý touhou zneprjemnit vám život a se svojí „zamilovanou“ otravuje do úplného zblbnutí. Krouží kolem jeviště v užších a užších kruzích, posléze už neopouští prostor mezi umělci. Nevidí, neslyší! Neustále do někoho šťouchá poráží püllitry, shazuje mikrofony, řve do uší název svince. Obrana neexistuje. Jakákoli forma vysvětlování: slušně, hrubě, či dokonce fyzicky úplně selhává. Odkopnutý blb ztrácí zbytky cti a v zápětí se sápe oknem zpět. Jednoho jsem kdysi nechal, ať si svoji

„Askalonu“ zazpívá sám, že ji umím překrásně hrát a doprovodím ho na kytaru. Ke společné ostudě vůbec nedošlo, neboť si (přesně podle předpokladu) vůbec nevzpomněl, jak jeho nejmilejší píseň začíná. A tak s jekotem: „Když jsem byl mláád“ zmizel asi na pět minut z mojí blízkosti... Ale dost teorie, zpět. Příšerná dáma přihopkala k Mlhovi a cosi mu začala huhlat do ucha. Mistr ji celkem slušně odpálkoval. Totéž v zápětí Strakapoud. Normálnímu člověku by snad tvrzení dvou členů kapely, že píseň neznáme, stačilo. Ne tak maniakálnímu vymahači oblíbeného songu! Ženština docupitala i ke mně a pronikavou fistulí spustila: „Zahrajtéé mííí Mexíííííííííí!!!“. Byl jsem dokonale duševně připraven, a tak mě atak babice nevyvedl z konceptu. Taktně jsem ji odmítl a dokonce zažertoval! „Nezlobte se, milá paní, Mexiko neumíme, ale mohli bychom posloužit výborným „Peru“, to už je kousek vedle!“ (To jsem jí ještě vykal) Naprosto moji srdečnost ignorovala a zahájila nový okruh u Mlhy... Při třetím kolečku jsme už značně přitvrdili ve výrazivu, to ale středoamerikomilovná rachejtle nebrala v potaz. Po hodinovém otravování, během kterého za námi dokonce vlezla se svou hrůznou žádostí i na WC, začínal jsem mít

dost. Zařekl jsem se, že tequila už nevemu do huby a nikdy nezastíním hlavu sombreroem. Též mi došlo, na co narážel J. Nohavica slovy: „...poněvadž nemám kanady a neznám písně z pamp, jó hohó, neznám písně z pamp...“

Ale v něčem se přeci jen opruzkyně osvědčila. Při jejích náletech nám večer rychle utekl. Ono, hrát pěkně nějakých osm hodin v kuse, to je totiž celkem síla. To se dá vydržet jen v totální nalitosti a i tak je každé zpestření vítané.

Morálka se stala k ránu tak uvolněnou, že už nikomu nevadil ani náš procitnuvší německý přítel, když počal na židli srandovně poskakovat napříč lokálem. Mnozí se dokonce přidali. A tak nezahrané Mexiko zůstalo jediným stínem na celém rozmarném večeru. O efektní závěr se postaral ještě Bandaska, který zapěl několik svých něžných balad, většinou pojednávajících o masových vraždách, či týrání novorozeňat. Když to opilí tanečníci nejméně předpokládali, naházeli jsme kytary na kopici, vylovili z úkrytů pár zatoulaných chlébíčků a odebrali se do slují blatenských.

Měl jsem postupem času tu pochybnou čest přebývat příležitostně v příbytcích všech členů naší skupiny, ale v poslední době nejčastěji svou přítomností vyznamenávám obydlí kapelníkovy. Nejlépe jsem se sice měl u Bandasky. On je totiž jediný, u koho se dá hovořit o návycích nějakých základů životosprávy. Bohužel se v poslední době natolik zostřily útoky na jeho počestné staromládenectví, že přítomnost nezvaného (já) opilce v ložnici jeví se býti nežádoucí. Ani Strakapoudova kariéra bezdomovce nepřispěla k rozšíření komfortu ve výběru noclehů. A tak jsem nucen čelit u Mlhy častému nebezpečí, že propuknou fernetové radovánky. Je to takový jeho koníček. Jako třeba někdo sportuje a jiný sbírá známky, tak Mlha chlastá fernet. Dokonce je prý napojen do takové mezinárodní sítě podobně zaměřených jedinců. Ta se jmenuje „INFERNET“.

Tentokrát ale nocleh proběhl naprosto v pohodě a my se vzbudili do kalného pátečního rána. Jelikož jsme se večer vychytrale domluvili, že nám dopoledne odveze aparaturu z lokálu jeden z účastníků, nemeškali jsme a směle se odebrali na místo činu. Kupodivu tam už bylo docela čisto, nevím jak to dokázali uklidit. K našemu přesunu bych ještě poznamenal, že je úchvatný pohled na Strakapouda, jak nakukuje do oken dílen a pokřikuje na pracující občany: „Aáhoj: Jak vám to de?!“ Ale zpět do restaurace. Z pestré nabídky občerstvení jsme si objednali grog a poklidně se věnovali příkrmování včerejšího opa. (Teď je nutno na vysvětlenou uvést, že RUM SE DĚLÁ Z BRAMBOR. Obyvatelé „Kouta“ namítnou, že z nich dělám blbce, ale uvažte, že tyhle řádky se mohou dostat ve Strakonících do rukou i abstinentovi a ten by nepochopil Mlhův vynikající hlad) Tedy. Seděli jsme nad grogem, svírali sklenky v roztřesených ručičkách a podívaná na nás asi celkově nestála za moc. V tu chvíli dorazil objednaný dopravce a s hrůzou si nás prohlížel. Pak zděšeně pronesl: „Kluci, vy vypadáte hrozně, měli ste vůbec něco k jídlu?“ Bylo nám trapné doznat pravdu (ne), takže odpovědí mu bylo pouze trapné ticho, rušené cinkotem lžiček v grogu. To asi inspirovalo Mlhu, neboť se šibalsky zašklebil a uvážlivě pronesl: „No, bramboračku...“

Po odstěhování nástrojů a aparatury, což je činnost tak nezáživná, že se o ní nehodlám blíže zmiňovat, jsem volil ústupovou variantu a rozhodl se Blatnou dočasně opustit. Vzhledem k varietě, předvedenému mi včera ČSAD, jsem se raději přiklonil k cestě vlakem. Účast ve výrobním procesu v žádném pádu nepřipadala v úvahu, proto bylo moje putování zakončeno v místě bydliště. Když pomínu bezvýznamnou potyčku s průvodčím a vulgaritu jedné starší paní, které jsem ze spaní malinko poslintal kabát, proběhl přesun hladce a já mohl doma ulehnout k zaslouženému odpočinku. Bylo třeba nabrat síl před další akcí.

BUMBLE BEE A BUMBLE BĚJŠÍ

Je páteční dopoledne. Do Blatné vyrazím tentokrát na motocyklu. Cestou hodlám je`stě předat krátkou zdravici své zhýralé přítelkyni, proto jsem nucen kličkovat zajížděčkou po odlehlých stezkách. Do „Kouta“ dnes tedy vtrhnu z neobvyklé strany.

Cestou mě ale zaskočilo setkání s kombajnem. Družstevní kolos zabíral celou šíři okresky a ani v nejmenším nejevil známky ochoty uvolnit průjezd mému hbitému motocyklu. Ihned jsem pojal úmysl mastodonta předjet. Ne, že by snad byl příčinou zvlášť výrazného snížení mé rychlosti, ale jevil se jako snadná kořist. Rád se totiž v Baru chlubím svými úspěchy při předjíždění a ten den jsem měl zatím na kontě jen dědka s trakařem a velmi rychle běžící slepici. Sami uznejte- tím Barové povalečky neomámím. Vystihl jsem proto okamžik, kdy kombajnista přestal bránit úsek vozovky mezi pangejty a □□□razil prudce vpřed. Jezedovu muži bylo ihned jasné, že se přiblížil okamžik potupy a briskně napravil levotočivým manévrem své zaváhání. Bohužel právě ve chvíli, kdy jsem měl hlavu na úrovni takového toho kolotoče na obilí, co se před kombajny obvykle midlí. Byl jsem vysunut do širého rodného lánu s plavostí gazely v nejlepších letech. Akorát, že ta asi při překonávání příkopů neřve společenské bonmoty o zasraných kombajnérech. Pole, hustě porostlé kvetoucím svlačcem a jiným býlím, v neposlední řadě pak obilím, se hrozivě přiblížilo a já stačil posíct, vymlátit, zorat a povláčet asi hektar během jediného okamžiku. No, hektar asi ne, ale rozhodně víc, než blbeček v budce kombajnu, který, nedbaje mé ostré kritiky říčel, až mu rádiovka nadsakovala. K dovršení neštěstí jsem zjistil, že veškeré rostlinstvo, s nímž jsem během své brzdné dráhy (spíš brázdy), přišel do styku, ulpělo na mém vetchem ošacení. Vypadal jsem jak havajská tanečnice hula hula po skončení slavnosti slunovratu. Podařilo se mi však dostatečně očistit sebe i stroj a vsápat se zpět na asfalt. Cestou po trase ze mě odletovala různá polní květena, to jak ji proudící luft vytahoval z nejneočekávanějších zákoutí oděvu i motorky.

Po několika kilometrech jsem u koupaliště zahlédl svého přítele Miroslava. Velice si ho vážím. On jediný mě dokázal předčit jako lev salónů ve vztahu k dívkám z jisté visky, neboť jednu z nich zle pokousal do lýtky, což v oblasti naprosté společenské neúnosnosti překonalo i moje hanebnosti. Zastavil jsem a během našeho rozhovoru se očistil od dalšího kilometru popínavých šlahounů. Pokračoval jsem v cestě směrem do srdce „Kouta“ za svou přítelkyní. Teď je však nutné vám zatajit některé podrobnosti, neboť budou následovat opisy zvěrstev, kterými nelze kompromitovat ani takovou kapacitu, jako je ona.

Kličkoval jsem nějakou tu chvilku svými oblíbenými končinami a zanedlouho stanul před branami skromného loveckého zámečku, který přítelkyně obývá. V zadní části menšího parčíku, právě tak na dohled, vrčela sekačka a polistopadová šlechta makala, až se z ní kouřilo. Celá rodina. Tedy... přesněji řečeno s jednou výjimkou. Přítelkyně totiž nemá k podobným

radovánkám právě nejvřelejší vztah. „Neni doma“ křičel na mě již zdáli otec zvrhlíkúv, „je asi u kamarádky! Ale až přijde, bude muset tvrdě pracovat!“ Potlačil sem sarkastický úšklebek nad naivitou pána, kterého ani více než dvacet let výchovy ratolesti nepoučilo. „Nezlobte se, ale já vám tohle nevěřím!“ odpověděl jsem s rozvahou a odebral se k odchodu jako morální vítěz. Otecko tváří v tvář realitě pozbyl žoviální rozšafnosti a mnohem zkrotleji to ještě zkusil: „Prosím vás, nechtěl by ste si jí už někdo konečně vzít?“ Na takovou podlost jsem tedy připraven nebyl, přesto byla má reakce důstojná: „O nikom takovém rozhodně nevím, ale zkuste ji v úterý postavit před vrata, třeba si ji vezmou popeláři!“ Načež zarachtala moje motorka a já se kvapem klidil z dostřelu...

Při této příležitosti vám povím roztomilou historku. Musím bohužel ještě hlouběji konspirovat, neb originální okolnosti by bezpochyby vedly k úspěšnému odhalení totožnosti čuníkovy. Sice to trochu ztrácí šťávu, ale co se dá dělat. Tak tedy: dávno již tomu zavítal do „Kouta“ za Blatnou velice populární Karel Gott se svým orchestrem Ladislava Štajdla. Vystoupení se konalo v sobotu. A v úterý mi přišel dopis: „*Jirko, představ si v sobotu hrál u nás nedaleko Gott! Samozřejmě jsem tam nemohla chybět. Jenže jsem se napřed ve výčepu děsně zežrala po key rumu, takže jak jsem vlezla na sál, měla jsem voči jen pro Felixe. Už jsem to nemohla vydržet, a tak jsem ho okamžitě táhla ke Kyblikům na dvorek. A jak mě tam tak klátil (samozřejmě ve vši počestnosti!), tak sem mu, normálně, nablila do kalhot. Tak je neměl mít stažený, pacholek!*“ (Obsazení osobami je nepravdivé, nikdo ze zúčastněných nikdy nic podobného neprovedl!)

Klikaté silničky mě vedly neomylně řadou významných míst, kde jsem všude tropil kravál. A už tu bylo město růží. I když... město, to jo, to souhlasím, ale růží? Já v Blatné v životě růží neviděl. Jo, kdyby fernet! Fernetu moc! ! ! Ale nehodlám lovit v legendách a mířím do Baru - naší strategické základny a domovského přístavu Ančabandu. Minulý týden jsem se vracel s přáteli z týdenních pivních dostihů a celá akce byla zakončena závěrečnou nedělní exhibicí právě zde. Jsem zvědav, co nám stále osazenstvo k našim výkonům poví. Zvláště bodovala má další kamarádka. Je to takové tiché a slušné děvče až snad trochu zakřiknuté. Též má patrně mezery v obecných znalostech zákonitostí života, inu je ještě nezkušená. Ostatně posuďte sami. Týden s námi chlastá dvacet piv denně, a potom, když se jí v Baru udělá trochu nevolno mezi devátým a desátým kusem, poví nám po návratu z toalety zděšeně toto: „Ty vole kluci. já se poblila... Hele volové, normálně, já sem asi těhotná!“ No, to jen na okraj k minulému týdnu...

Vešel jsem do naší Mekky a zamířil ke stolu prominentů, odkud se na mě zálibně šklebil Datel, obklopený několika dalšími členy naší vykutálené sestavy. Na Datlovi je zajímavé to, že se od svého pracoviště neodlučuje ani ve dnech, kdy má volno. Dnes pochopitelně jede hrát, ale nikdo si nedoveče představit, že by nějaká akce Ančabandu začala jinde, než zde. V Baru bylo tradičně útulno a nic už nepřipomínalo stopy naší činnosti z minulého týdne. Dmul jsem se pýchou, když mě Datel pochvářil za naše výkony. Ve středisku vrcholového chlastu, kterým bezpochyby Bar je, má takové ocenění zvlášť velkou váhu. Udatenství, kterým tu barman dnes a denně přihlíží, jsou většinou během jediného týdne zastíněna a překonána novými chrabrymi činy. Co si vzpomínám, jen jednou trousil Datel poznámky déle, než čtrnáct dní. To, když po něm hodil opilý železničář kulečnik.

Sál, kam jsme měli namířeno, je proslavený naprosto nepoživatelným pivem, a tak se zcela závislý Ančaband vybavil vlastním sudem. Tím bylo zažehnáno reálné nebezpečí úhynu umělců vysušením a nic nebránilo odjezdu. Zmíněný sud byl neprodleně vyvlečen z Baru a v zápětí vyzdvížen na korbu avie našeho mecenáše Pavla. K Datlově profesionální způsobilosti poznamenám pouze to, že ve chvíli, kdy jsem se počal na korbu sápat já, stál ještě s pípou v ruce na parkovišti vedle avie. Když jsem se poměrně mrštně vyhoupl nahoru, podával mi už natočené pivo z čerstvě naraženého sudu. Já ostatně předpokládám, že většina z vás už měla s jeho pojetím výčepnické činnosti tu čest.

Ještě jsme nevyjeli z Blatné a už to v ložném prostoru avie vypadalo, jak v legendární krčmě Santa Puelo. Příjemnou atmosféru dobře se rozjíždějícího flámu kazilo Jen neurčité podezření, že večer budeme muset předvádět lidem naše kousky. Náhle jsme zastavili u křižovatky a nám se z pod plachty naskytl úchvatný pohled na partu Ukrajinců, kteří zuřivě ryli jakousi strouhu. To bylo něco pro naše umělce! „Serte na tóó, vemenááá... Pojte s náma chlastáát!!!“, vykláněl se Datel přes sajtnu a rozmařile kynul tupounům püllitrem. Strakapoud oproti tomu pokřikoval: „Co tam blbnete, já myslel, že všichni Ukrajinci jezdí v Mazdách, he he hé...“ Úplnou korunu tomu nasadil nějaký blb v zadní části, který vyčítavě mumlal: „Vy si tady klidně kopete a my na vás musíme zpívat!“

Cesta proběhla v příjemné pohodě, ke které pochopitelně přispěl v nezanedbatelné míře i zmíněný sud. Pořadatelé nás přivítali s poctami, odpovídajícími našemu majestátu, a tak nic nebránilo instalaci aparatury na sál. Ani tato etapa nedokázala pokazit naši dobrou náladu. A to se mi ještě podařilo výhodně prodat nějakému opilému zemědělci starou strunu z banja, prý na krájení knedlíků. Bezva kšeft. Doslova zlatým hřebem pak byl příchod jisté fanyanky, která cosi slavila. Jelikož se jedná o děvku zkušenu a s choutkami umělců obeznámenou, neobtěžovala žádnými Amarety, či Mozarty a rovnou vylovila z tlumoku flašku Napoleona. To stačilo k tomu, abych se do ní okamžitě zamiloval a zahrnul ji nehynoucí láskou po celou dobu, než jsme jí pochoutku vymaskli. K známému francouzskému vojevůdci má naše skupina vůbec vřelý vztah, někdy až doslova kolegiální. Například Strakapouda tuhle velmi zaujalo, že zemřel na jakési Heleně...

K obvyklým činnostem na začátku zábavy patří poslech nové Strakapoudovy písně. Jmenovaný totiž v poslední době chrlí neuvěřitelné množství vlastní produkce. Radu z jeho děl jste už měli možnost slyšet v našem podání. Jenže to je jen nepatrný zlomek. On přinese novou písničku na každé vystoupení. Teď by bylo žertovné se na účet našeho plodného autora vychechtat a zsměšnit úroveň jeho tvorby. Jenže tragédie je v něčem jiném... Ten blb píše věci úplně bezvadný, jenže než se je kdokoli stačí naučit. dávno jsou už ztracené, nebo beznadějně zapomenuté! Vzhledem k tomu, že múza má šanci přepadnout ho ve velmi omezeném množství situací, které vyplňují Mistrův všední den, je značně netradiční i výběr materiálu, který pán používá místo notového papíru. Nejčastěji nám předzpěvuje z různých částí interiérů dívčích pokojíků, úctenek z Baru, či hajzlpapíru, a ty okamžitě ztrácí. Není tedy divu, že tak byl náš repertoár připraven o spoustu pěkných skladeb.

Pohovořili jsme ještě s pár přáteli u mixáku a kolem osmé se vydali na jeviště páchat hluk. Využil jsem první příležitosti a upozornil publikum, že máme na jevišti sud, takže o vysokou úroveň uměleckého zážitku je dnes postaráno. Naše publikum... z toho se ale stejně v poslední době vyloupila zajímavá chasa. Výčepáci si nemohou vynachválit, že průměrná spotřeba na hlavu je bezkonkurenční! Množství zdemolovaného nábytku je naopak zanedbatelné. protože málokdo má v zápalu chlastu čas něco ničit. O nepořádcích v obci po skončení produkce už vůbec nemluví. Kdo by dělal ve tři ráno bordel, když je rád, že se doplazi do auta, či nejbližšího výkopu Telecomu. Však taky naše heslo zní: U nás nevládne násilí, u nás vládne úsilí! Snad právě proto byli naši příznivci na sále nadšeni, když sud vypustil poslední páru po desáté hodině. I my jsme jásalí, ale jen do chvíle, než bedňáci přinesli první točené z výčepu. Mlsné sosáky Ančabandu, zhýčkané Datlovo desítkou, se s nelibostí ponořily do půllitru. Neprodleně byl vydán pokyn k přistavení basy lahváčů a několika litříků fernetu.

Večer se v ustáleném scénáři odvíjel dál a dál. Těžko vyprávět o něčem mimořádném, když u nás je mimořádné téměř vše. Třeba rozpis pořadí písniček. Tuhle se mě ptala jedna příznivkyně, kdo vlastně u nás připravuje to, jak půjdou písničky po sobě, jaké v tom máme systém. A já odpověděl: „To je jednoduchý systém. My pracujeme úplně bez systému. Příběhne Strakapoud a řekne Mlho- Kočky, mě- Znova si mě dostala. Datlovi- Lunu. Mlha se mě zeptá, co říkal a já mu odpovím, že Kapacitu. Mezitím Strakapoud přivolá Evču, nechá si od ní podržet noty na Pověste ho vejš a řekne jí, že budeme hrát Náruživou. Mířče nechá hledat text na Peru, do mikrofonu uvede Sametovou a křičí na Bártyho, že už má bubnovat. Do toho ovšem brnká předehru Po cestě klikatý, kterou mam hrát já.“ To je Ančaband...

V podobném duchu probíhá veškerý život na jevišti. Poněkud nespokojen je s tímto stavem pouze bubeník Bárty, který jakožto umělec značného věhlasu cítí se často během produkce na zblití. Uvedu malý příklad pro ilustraci jeho postoje. Nedávno nás na přírodním parketu zastihla průtrž mračen. Zcela nečekaně se obloha zatáhla, přihnala se silný víchř a s ním nevídané přívaly deště. Celá aparatura nám zmokla a spousta věcí se ve zmatku evakuace zničila, nebo poztrácela. Bárty to posléze komentoval slavným výrokem: „Už ani příroda nemohla poslouchat Ančaband!“ No, a když jsem u toho, zajímá vás, jak tehdy Strakapoud uchlácholil nespokojené obecnstvo, když takhle skončila zábava po pouhých dvou sériích? Postavil se k mikrofonu (ten ještě fungoval) a nedbaje toho, že kolem něho uragán odnáší kusy boudy, ve které jsme ještě před chvílí preludovali, spustil omluvnou řeč: „Je to zlý vítr z hor! (Kolem proletěl kus boční stěny) Hele, už i Vavákovu stodolu odnesl... Chudák Vavák, o všechno přišel! Co je proti tomu zkurvených čtyřicet korun za lístek na Anču...“ A takovými blbostmi bych mohl hýřit donekonečna. Ale tento příběh kráčí dál, chtěl jsem jen demonstrovat profesionalitu, se kterou k našemu umění přistupujeme. Taneční zábava Ančabandu si prostě žije svým životem a předpokládám, že počet těch, co na nás přijdou z důvodů, z kterých se normálně na kapely chodí, je nepatrný. (Poslechnout si mistrovsky zahrané kousky, pokochat se krásou hudebníků, zaslzet si při oduševnělých textech, či mít jistotu, že mě shora z jeviště nikdo nepobleje)

A tak série miji sérii, nálada kapely si s vašimi orgiemi taky v ničem nezadá a zábava v tisíci nepopsatelných zmatcích a fórech končí. Posledním tónem vystoupení je vydán signál k útoku hudebníků na výčep, kde jsou okamžitě vyprázdněny všechny dosud zkáze unikající láhve. (Zde podotýkám, že pokud jsou dopadeny ještě nějaká děvčata, je jejich trpký osud přesně opačný) Teď jsem tu měl takovou příhodnou historku k tomuto tématu, jenže když jsem z ní vypustil všechny obscénnosti a údaje, které by mohly poškodit čest některých členů souboru, nezbylo toho moc. Ostatně posuďte sami: jednou jsme účinkovali v sále, který je postaven na kopci a při tom odbrzdili liazku.

Pokud instalace aparatury na sál alespoň vzdáleně připomínala cílevědomou činnost, potom balení a odnášení na konci je opičárnou hrubého zrna. Zahazuje se obvykle pokusy o oživení našich bedňáků, posléze transportem jejich bezvládných těl do auta. Mezitím se beznadějně zatoulá dobrá polovička souboru. (O Strakapoudově schopnosti skládat bedny platí totéž, co jsem uvedl o jeho schopnosti skládat písně) Balení spadá do velitelské pravomoci Bandasky, ale často se přihodí, že zůstává generálem bez vojáků a aparaturu tahá bud, sám, nebo za chabé pomoci opilců, vyšťáraných pod stoly. Ostatně ho podezírám, že někde tady je důvod, proč ho v poslední době stále častěji vídám v dámské společnosti. Ten člověk loví osobního bedňáka!

Tentokrát ale vše proběhlo hladce a my se mohli vydat na cestu k domovu. Jediné nebezpečí hrozilo asi padesát metrů od kulturáku, kde posledně řidič zastavil, dává přednost při vjezdu na hlavní a několik členů vystoupilo v domnění, že už jsme v Blatné. I toto úskalí bylo překonáno a za průběžného rachotu lahváčů se naše putování posléze uzavřelo. Blatná se na nás usmívala svěžím jitem. Ani u Mlhů jsme se nesetkali s výsměchem při přivítání, protože ta paní, co tam bydlí (manželka) byla právě nakupovat. Hodili jsme futrály na zem a praštili sebou, kam nás nohy donesly...

DEN ZÁVISLOSTI

Probuzení: běs! Mlha se zbláznil! Klečí na mě, hrozně řve a kouše mě do hlavy! Co ho to popadlo? Vyvádí jak prase!? Aha, je to Prase! Takže to je v pořádku, hlavně, že se Mlho- vi nic nestalo. Setřásám Čurýka a matně si uvědomuji, že včera jsem ho zahlédl, byl u Mlhů na návštěvě. Též měl litr fernetu - aha, už ho do mě leje.

Tak tohle mi proběhlo hlavou v sobotu kolem poledního, než jsem si uvědomil, že už jsem zase v tlaku. Prase skutečně dodalo litr oblíbeného chemického přípravku a snažilo se ho do mě vlévat. Od té doby, co mi jedna přítelkyně vyrazila zub flaškou šampaňa nemám k podobným násilnostem právě vřelý vztah, proto se už necukám a v klidu piju, co kdo leje. Výjimku jsem neudělal ani dnes. Den se nám zase začal pěkně rozjíždět. Prase se sice holedbal, že by jsme mohli pít i bavoráky, ale usnesli jsme se, že nejsme poserové, a tak jsme tonic uložili ad acta. Přilákán hlukem naší zábavy, přidružil se po chvíli i do růžova vyspalý Mlha a měl na to stejný názor. Pouze Praseti připomněl, že se dneska hraje a že má v podstatě dvě možnosti. Buď si s námi dnes část večera zabubnuje, nebo se bude nadále věnovat fernetu, ale pak nemůže počítat s naší velkorysostí. Všem nám totiž ještě z mysli nevytanula vzpomínka na nedávnou zábavu v Chanovicích, kde mimojiné Strakapoudovi vyřil do

zesilovače kořalku a potrhál několik fanynek. I já mu domlouval stran nestřídme konzumace, ale to jsem ještě netušil, jak hodnotnou podívanou poskytnu publiku večer já. Ale nepředbíhejme.

Náhle zazvonil zvonek a po chvíli mezi nás přiběhl muž, který poprvé v životě přišel někam včas: Strakapoud. Právě se totiž podával oběd, a to dozlatova vypečená kachnička. Výtečná krmě mě však zmožila natolik, že už jsem neměl chuť ani na proudem prýstící fernet. Proto jsem uvítal příležitost připojit se ke Strakapoudovi, který hodlal provést kontrolní okruh po blatenských knajpách, jestli nám někdo ze známých

„nechodí za Bar“. Ježíš, to sem si dal! Já to nebudu rozebírat, stejně toho vim pramálo. Pouze vyjmenuji: Lev, Horní Bar, Beránek, Prdel, Tržiště, Rychta. Tak takové to tedy bylo. Se svým průvodcem jsem se nakonec radši z posledních sil rozloučil, protože jsem se měl ještě stavět pro Mlhu. Dorazil jsem tam v dobrém rozmaru, nic zlého netuše.

„Vzбуд’ si blba sám!“ vítala mě ve dveřích Choť a ukazovala k lůžku, kde ležel tak opilý pán, že už ani nevypadal jako Mlha. Kupodivu se mi ho však podařilo po nějaké chvíli nastartovat a vyrazili jsme k ekonomce, kde byl večer sraz. Tedy hlavní sraz byl pochopitelně v Baru, ale v ekonomce se měl nakládat ještě Bandaska a nějaké bedny, takže jsem raději zvolil cestu tam. Předpokládal jsem totiž, že ovzduší v Baru by se Mlhovi mohlo stát definitivně osudným. A tak si vykračujeme podvečerní Blatnou. Pan kapelník se držel za mnou, občas se jistil rukama o zdi, případně asfalt, já mu něco vyprávěl a najednou se otočím a mlha přede mnou, mlha za mnou, Mlha byl v prdeli! Nějak využil mojí nepozornosti a odpízlil se. Došel jsem tedy za Bandaskou sám a vyčkávali jsme příjezdu avie s umělci. Tato skutečně asi po hodině dorazila z Baru. Mlha byl již naložen a překvapilo mě, jak viditelně pookřál. Chyběl nám ale Strakapoud. Očití svědci sice tvrdili, že několikrát proběhl různými směry Barem, ale nevyjadřovali se příliš optimisticky stran otázky jeho stavu a o vyhlídkách na to, kolik nám bude večer platný. avie vyjela pronásledovat uprchlíka do míst, kde se dal předpokládat jeho výskyt. To znamená samozřejmě do krčem nižší, až nejnížší kategorie, o nichž už byla řeč. Poblíž náměstí jsme zahlédli matku jeho potomků, jak si vede dva malinké společné nepřítelíčky. Zajásali jsme, neboť zde jsme se mohli dozvědět kýženou informaci o pohybu démona. A skutečně! „Je vozralej v Horním Baru a hraje bednu!“ usmála se na nás a já málem omdlel, neboť z jejího hlasu evidentně zněla hrdość! Do doupěte neřesti byl jako trestná výprava vyslán Datel. Poměrně dost dlouho se nevracel, potom vyšel klidně ven a pravil: „Hele, von tam má tři a půl litru, to je snad škoda mu to kazit, ne?“ Celý zbytek kapely zařval jako jeden muž něco velmi neslušného, jen Mlha vyskočil a asi půl minuty se vznášel se srandovně vyceněnými zubama u stropu avie. I flegmatik Datel se zalekl a zajel zpět do dveří. Za chvíli už tlačil provinilce k vozidlu. Nějak jsme dojeli na sál a postavili bedny. Mlha se pochopitelně odšoural do výčepu a tam, jakkoli to zní neuvěřitelně, pokračoval nad svou miskou s fernetem ve střízlivění. Strakapoud mezitím pospával na jevišti na sražených stolech, které zde patrně používá místní pouštěč. Přesto, že byl ze sálu na svém katafalku perfektně vidět, zeptal se mě někdo během příprav, kde že ho máme. Jeho poloha, (ve které vidáme většinou hlavní oslavence při funusech) mě inspirovala k tomu, abych při nazvučování mikrofonů vyhlásil, že s námi dnes vystoupí faraón Tutanchámon. Bohužel už ani moje artikulace nebyla zcela dokonalá, jazyk se mi zapletl a já napůl zaplněnému sálu sdělil „Tutanchemlon“. Za to jsem sklidil zasloužený, posměch a odběhl se ukrýt za oponku. (Toho večera ne naposledy) Posléze jsem ještě vytuhlému kolegovi zapojil kytaru i mikrofon, a tak zbývala už jen basa. Vyslali jsme proto technický personál do výčepu s tím, aby byl přinesen kapelník. Já se mezitím sháněl po nějaké rohoži, na které bych mu přichystal klidný noceh. Mlha však přišel sám, svěží a s úsměvem na rtech. V pohodě si nazvučil basu a vyložene byl fit. Ty tři nepatrné šavličky do opony snad ani nestojí za řeč, vždyť při nich nevypadl z rytmu. Do toho se probudil Strakapoud, opustil svůj post. chvíli tropil s kytarou obvyklý randál a k mému úžasu už i on působil vyrovnaným dojmem. Ovšem ne tak já! Já jí měl jak lev! Nicméně produkce začala a na jevišti propukla obvyklá atmosféra veselého zmatku. Bedňáci kmitali s půllitry, čehož následky se měly záhy projevit. Zatímco i Mlha po zhruba osmé porci točeného zcela vystřízlivěl, já umdlával víc a víc. Po několika výpadcích, zarážejících i u Ančabandu, jsem dospěl k přesvědčení, že kvalita mnou produkovaných zvuků už si v ničem nezadá s otlemeností mé vizáže a z posledních sil se doplžil za oponku za bicí. Těsně před úplným zalomením jsem ještě provinilým pohledem přešel jeviště, celou v pohodě a s elánem hrající kapelu, kde největší elegancí i zápalen zářili spokojeně vyspalý Strakapoud a naprosto střízlivý Mlha.

ZHODNOCENI AKCE

Ti dva blbci se zase při nakládání aparatury vyznamenali! Vokoun vodnes akorát tři nejlehčí kuffíky a Strakapoud mu do toho padal!

Mirča Evča

A: Hele, Vokoun je za bicíma. B: Von bubnuje? A: Ne, von tam spí!

Zhýralé přítelkyně

Výčepák vám vzkazuje, že ste zrovna vypili víc, než Brutus za celou zábavu.

Bedňáci kolem 22 hod.

Ty vole, klucí, to je průser, teď už si mě fakt někdo budete muset vzít...

Zhýralá přítelkyně

Už abych byl zpátky ve slévárně.

Vokoun

Kluci, super, vyžrali ste 98 piv. To tu ještě nikdo nevypil. Příště vám dam rovnou na jeviště sud, co bych šetřil na dvou pivech!

Výčepák